

2 — Marko

Dotrčao sam do 'Barnijeve radnje'. Teroristi su mileli svuda po gradu, ovo je bio jedini spas!

Otvorio sam vrata. „Ah, tu ste“, rekoh, pa se sagoh da se nagutam vazduha.

„Šta je bilo?“, upita stari čovek sa puškom u ruci i cigarom u zubima. „Je l' te neko pratio? Jesi li primetio nekog da te prati?“

Grlo mi je bilo suvo, te sam morao dva puta da progutam ne bih li uspeo da odgovorim. „Nije, čika Barni.“ Uspravio sam se i pošao ka njemu. „Niko me nije pratio... nego sam žurio, jer...“ Istina je bila da sam naišao na napušteni novčanik na ulici, i potrčao ka prodavnici da kupim pivo. Ali ako to kažem starom Barniju, ima da me istera; nije trpeo ukradeni novac.

„Šta je bilo?“

„Žedan sam, čika Barni. Otkad su nam teroristi razrušili grad, pijem malo tečnosti.“

Zakašlja se. „Šta?“

„Čika Barni, dajte mi pet piva. Evo platiću...“

„Pivo? Pa tako kaži...“ Starac se saže. „Čekaj malo – tvoj otac je pandur, a ti nemaš ni šesnaest godina.“

„Imam, čika Barni, nije bitno. Pet piva...“

„Ne, ne! Ako ti otac sazna, ode moja prodavnica.“

„Kako da sazna? Pa on i majka su pobjegli, i ostavili mene da čuvam kuću! Nema nikog...“

„Znam da ti je otac van grada, ali svejedno – ni ovi teroristički napadi neće trajati večno. Jednom će se narod vratiti, i sve će biti po starom. A tvoj otac će biti isti stari kret...“ Barni izvadi cigaru iz usta da bi olakšao otpor usana osmehu. Gledao je previše stranih filmova; odatle je i pozajmio stav, kao i ime, a i teatralan osmeh, dopunjen blještanjem zlatnih zuba na gornjoj vilici. I nije hteo da mi da pivo. „Slušaj malac, traži šta god hoćeš iz prodavnice, daću ti. Po vrlo povoljnoj ceni. Ali pivo – ne. Dok ne napuniš osamnaest. Tada ćemo se nešto dogovoriti.“

„Barni, ceo jebeni grad je u ruševinama, a ti me pitaš koliko imam godina?!“

Čiča stavi pljugu u usta, izvuče pušku i uperi je u mene. Kao pravi lovac, zažmurio je na jedno oko, i odmerio plen. Bilo je čudno, to stajanje ispred nečijeg nišana. Ja sam se kao klinac igrao oružjem, kad čale nije bio kući. Uperio bih pištolj u komšinicu, a onda se smejao dok bi trčala kući, vrišteći, plačući... Ali to je bilo zabavno, ovo nije. Barni je imao drhtave ruke, koje su mogle otkazati poslušnost svakog trenu. Moje ubistvo lako bi nakačio nekom teroristi.

Barni spusti pušku. „Ne dam pivo.“

„Ali pije mi se!“

Barni ponovo uperi cev u mene. Nije mi se pilo.

„Uzmi bilo šta drugo iz prodavnice – dobićeš sa popustom.“ Njegov popust značio je poskupljenje; niko ga nije učio ekonomiji. „Ali pivo ne dam maloletnicima! Dovoljno je što se drogiraju i uništavaju sebi život. Sad još da piju?! Moje pivo?!“

Nevoljno se nasmeših. „Ali maloletnost mi traje još godinu dana... I šta koga briga ako popijem koje pivo? Od pet ne mogu da se napijem. Jednom sam popio litru vina, dva deci votke...“

Barni je uzeo olovku i škrabao nešto po svesci. Kad sam završio spisak svega što mogu da popijem, odložio je olovku i ispravio se. „Slušaj – uzmi cigare, ako ti je dosadno tamo u stanu. Cigare ti manje štete nego piće. Sigurno.“

„Neću, ne puši mi se... dajte mi pivo, šta vas košta?“

„Košta pedeset dinara, ali to sad nije toliko važno. Uzmi cigare ili bilo šta drugo iz radnje ili se gubi.“

Boksevi cigara bili su naslagani preko gajbi piva. Gajbe piva ispunjavale su većinu policia. „Pa šta imate osim cigara?“

Barni povuče dim i pogleda po radnji. „Trenutno nemam mnogo toga.“ Ispusti gust oblak, a onda ponovo povuče. I nasmeši se, gledajući me.

Odmahnuh rukom i krenuh van. Barnijeve reči bile su kao cimet na ranu. Bespo-trebne.

„I kreći se sporednim ulicama!“, dobaci.

Glupi Barni. Jebo ga pet piva. Da ima u glavi išta osim dima, pomogao bi mi. Glupi matorci.

U narednih pola sata šetao sam porušenim krajevima grada. Gotovo spokojan, za-mišljao sam kako se smejem sa Barnijevom puškom u ruci, i cigarom u ustima. Barni me je molio za milost isto kao i ja njega malopre za pivo. Njegov život je bio u mojim rukama. Njegovi zlatni zubi... nisam smeo da razmišljam o njegovim zubima.

„Dečko“, reče neko. Bio je to komšija Halid.

„Komšija!“

„Šta radiš ti po ovoj pustari?“ Osvrnu se. „Je l' ti otac u blizini?“

Skoro se nasmejah. Ne znam zašto se oduvek plašio ćaleta. „Ma nije...“

„Gde je?“

Odmahnuh glavom. „Duga priča. Melodrama, što bi rekli.“

„E? Pa, eto. Nego, je l' bi hteo da ostaviš ovu torbu u sedmospratnici blizu naše zgrade?“

U ruci je držao koferče. „Kod Barnija?“

„Baš tamo. Znaš, ja sam u žurbi. Napuštam grad... vidiš kakva su vremena...”

„Vidim. Ni pivo ne možeš da kupiš ako si maloletan...”

Halid se nasmeja. „Ti bi pivo, vidi njega. Pazi ovako, ostavi tu torbu, i ja ti donesem pivo u stan. Hm?”

„Hoću tri piva. Od dva mi ne bude ništa.”

„Tri piva. Rešeno.”

Halid mi pruži kofer, izusti nešto što je ličilo na: „Hablula, abula”, i nestade.

Kod sedmospratnice, samo je Barnijevo svetlo gorelo. To je i bilo najlogičnije mesto za kofer – Halid nije precizirao gde da ga ostavim. Neću da se cimam kraj mračne zgrade, da me nađu teroristi.

„Šta...” Ispred radnje, u oblaku dima, bitisao je Barni, i pokušavao da sastavi dve reči.

Ali nisam hteo da pričam s njim.

„Šta radiš, budalo?”, zareža. „Odakle ti ta torba?”

Sakrih kofer iza leđa. „To nije torba, već kofer.”

„D... Daj to ovamo!”

„Ne dam, to je Halidovo!”

„Halidovo?! Daj ovamo, budalo!” Čiča baci pljugu – što nikad ranije nisam video – i pođe ka meni. Počeh da bežim.

„Halideee!” Gde su ti prijatelji kad su najvažniji? Matorac mi je bio za petama, ali dim u plućima će mu pre ili kasnije proraditi. Neće me stići!

Nakon sto metara, potera se okončala. Čiča se rastajao sa životom, naslonivši dlanove na kolena. „Mali... daj to.”

„Ne dam, Halid mi je obećao pivo!”

Čiča se nekako uspravio. „Daću ti ja pivo... i cigare, ako hoćeš.”

„Neću, hoću pivo!”

Čiča se uspravi. „Dobro, jebalo te pivo. Daću ti ga.”

„Hoću šest! Halid je obećao pet, od tebe hoću šest! Besplatno!”

Za deset minuta bio sam u svom stanu. Ja i šest drugara. Seo sam, postavio svih šest flaša na sto, i odlučio da prve momente provedem u svečanoj tišini. Zgrabio sam najbližu flašu.

A onda se smorio. „Jebote, nemam otvarač...”